

KRÁLOVNÁ ANGLICKEJ DETEKTÍVKY

*Agatha
Christie*

VRAŽDA
V END HOUSE

Agatha Christie®

VRAŽDA
V END HOUSE

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Agatha Christie: *Peril at End House*, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve HARPER, an imprint of HarperCollinsPublishers,
New York 2001, preložila Marína Gálisová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Peril at End House © 1932 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Vražda v End House © 2015 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE@POIROT® are registered trademarks of Agatha Christie Limited
in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Translation © Marína Gálisová 2015

Cover Design © Peter Brunovský 2015

Cover Photo © DNY59

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1872-2

*Venujem Edenovi Philpottsovi,
ktorému som naveky vďačná
za priateľstvo a za povzbudenie,
čo mi pred mnohými rokmi poskytol.*

HOTEL MAJESTIC

1

Myslím, že nijaké prímorské mesto na juhu Anglicka nie je také príťažlivé ako Saint Loo. Nesie priľhavú prezývku Kráľovná letovísk a človeku čímsi nápadne pripomína Riviéru. Inak, pobrežie Cornwallu je podľa môjho názoru do poslednej bodky rovnako fascinujúce ako to v južnom Francúzsku.

Takto som sa vyjadril aj pred svojím priateľom Hercuľom Poirotom. „Stálo to na jedálnom lístku včera v reštauračnom vozni, *mon ami*. Vaša poznámka nie je vôbec originálna.“

„Ale súhlasíte s ňou?“

Usmieval sa popod fúzy a na moju otázku neodpovedal. Tak som ju položil znova.

„Tisíckrát sa ospravedlňujem, Hastings. Zatúlali sa mi myšlienky. A dokonca práve do toho kúta sveta, o ktorom ste práve básnili.“

„Do južného Francúzska?“

„Áno. Myslel som na poslednú zimu, ktorú som tam strávil, a na udalosti, ktoré sa vtedy odohrali.“

Aj ja som si ich pamätal. V Modrom vlaku sa stala vražda a prípad – komplikovaný a záhadný – Poirot vyriešil so svojím typickým neomylným ostrovtipom.

„Škoda, že som tam nebol s vami,“ vyhlásil som s hlbokou ľútosťou.

„Veru škoda,“ súhlasil Poirot. „Vaše skúsenosti by boli pre mňa neoceniteľné.“

Úkosom som naňho pozrel. Dávno som si navykol nedôverovať jeho komplimentom, teraz však pôsobil, že to myslí úplne vážne. A prečo by aj nie? Mám naozaj dlhoročné skúsenosti s metódami, ktoré používa.

„Predovšetkým mi chýbala vaša bujná predstavivosť, Hastings,“ zasnene pokračoval. „Človek sa predsa len potrebuje trochu uvoľniť. Môj komorník Georges, s ktorým som si občas dovolil čo-to prediskutovať, nemá predstavivosti, ani čo by sa za necht vošlo.“ Jeho poznámka mi pripadala celkom irelevantná.

„Povedzte mi, Poirot,“ vyzval som ho, „neláka vás niekedy predstava, že by ste sa vrátili k aktívnej činnosti? Takáto záhaľka...“

„... mi pozoruhodne vyhovuje, priateľu. Sedieť na slniečku... čo môže byť príjemnejšie? Zostúpiť z piedestálu na vrchole slávy... čo môže byť vznešenejšie? Hovorí o mne: ‚To je Hercule Poirot! Veľký a jedinečný! Takých ako on nikdy nebolo a už ani nebude!‘ *Eh bien*... Som spokojný. Viac nežiadam. Som totiž aj skromný.“

Ja by som slovo „skromný“ rozhodne nepoužil. Zdalo sa, že egoizmus môjho nízkeho priateľa s pribúdajúcimi rokmi rozhodne nemizne. Vyvaľoval sa v kresle, hladkal si fúzy a od samolúbosti až priadol.

Sedeli sme na jednej z terás hotela Majestic. Je to najväčší hotel v Saint Loo, stojí na myse a je obklopený vlastnými pozemkami s výhľadom na more. Pod nami sa tiahli hotelové záhrady s voľne vysadenými palmami. More malo prekrásny tmavomodrý odtieň, obloha bola jasná a slnko žiarilo s tým zúrivým odhodlaním, aké augustovému slnku tak svedčí (ale v Anglicku sa málokedy vyskytuje). Ozýval sa včelí bzukot, ušiam náramne príjemný, a vôbec – dokonalejšie už to ani nemohlo byť.

Pricestovali sme len včera večer a toto bolo prvé ráno z nášho zrejme týždňového pobytu. V prípade, že sa nezmení počasie, čakala nás bezchybná dovolenka.

Vzal som do ruky raňajšie noviny, ktoré mi pred chvíľou vypadli, a vrátil som sa k čítaniu správ. Politická situácia bola neuspokojivá, ale nezaujímavá, v Číne vypukli nepokoje, dlhý článok rozoberal údajný podvod vo finančných inštitúciách v City, vcelku sa však neodohrало nič mimoriadne vzrušujúce.

„Zvláštna záležitosť, táto horúčka papagájov,“ poznamenal som pri listovaní.

„Veľmi zvláštna.“

„Vidím, že v Leedse zaznamenali ďalšie dve úmrtia.“

„Nesmierne poľutovaniahodné.“

Znovu som obrátil stránku.

„Stále žiadne správy o tom pilotovi Setonovi, ktorý sa pokúša obletieť zemeguľu. Majú guráž, títo chlapci. Ten jeho obojživelný stroj albatros musí byť úžasný vynález. Bola by ho škoda. Niežeby sa zatiaľ vzdávali nádeje. Možno sa mu podarilo pristáť na niektorom z tichomorských ostrovov.“

„Obyvatelia Šalamúnových ostrovov sú stále kanibali, nie?“ milo sa spýtal Poirot.

„Určite je to dobrý chlap. Pri takýchto príležitostiach je človek hrdý, že je Angličan.“

„Je to aspoň aká-taká útecha po tých slabých výkonoch vo Wimbledone,“ dodal Poirot.

„Ne... nechcel som...“

Môj priateľ veľkodušne mávol rukou.

„Ja,“ vyhlásil, „ja teda rozhodne nie som obojživelník ako lietadlo chudáka kapitána Setona, ale zato som kozmopolita. A ako viete, Angličanov som vždy hlboko obdivoval. Napríklad pre tú dôkladnosť, s akou čítajú raňajšie noviny.“

Moju pozornosť upútali politické články.

„Zdá sa, že ministromi vnútra pekne podkúrili,“ prehodil som so smiechom.

„Neborák. Nechcel by som byť v jeho koži. Ach, veru nie! Je na tom tak zle, že hľadá pomoc v najmenej pravdepodobných končinách.“

Prekvapene som naňho pozrel.

Poirot sa pousmial a z vrecka vylovil svoju rannú poštu, pe-dantne previazanú gumičkou. Spomedzi viacerých listov jeden vybral a hodil mi ho.

„Zjavne ho doručili už včera, pred naším príchodom,“ povedal.

Prečítal som si list a pocítil príjemné vzrušenie.

„Ale, Poirot!“ zvolal som. „Toto je veľmi lichotivé!“

„Myslíte, priateľu?“

„O vašich schopnostiach sa vyjadruje veľmi úctivo.“

„A pravdivo.“ Poirot skromne pozrel bokom.

„Prosí vás, aby ste sa venovali jeho problému – žiada to ako osobnú láskavosť.“

„Veru tak. Nemusíte mi všetko opakovať. Drahý Hastings, iste chápete, že list som si už prečítal.“

„Veľká škoda,“ vzdychol som. „Už som sa veľmi tešil na do-volenku.“

„Ale nie, nie, *calmez-vous!* – o tom nemôže byť ani reči.“

„No minister vnútra píše, že to je súrne.“

„Možno má pravdu, možno ju nemá. Politici sú príliš teatrál-ni. Sám som to videl v Chambre des Députés v Paríži...“

„Iste, Poirot, iste, ale nemali by sme zariadiť všetko potreb-né? Expres do Londýna už odišiel – odchádza vždy o dvanás-tej. Ďalší vlak...“

„Upokojte sa, Hastings, prosím vás, upokojte sa! Zase ste celý rozrušený, nevyskočte mi tu z kože. Dnes do Londýna ne-pôjdeme a ani zajtra nie.“

„Lenže tento list...“

„Nezaujímá ma. Nepatrím k vašej polícii, Hastings. Tento prí-pad mi ponúkajú ako súkromnému detektívi. Odmietnem ho.“

„Odmietnete?“

„Isteže. Napíšem list, zdvorilý, plný ľútosti, ospravedlnení a vysvetlení, ako ma to mrzí, ale čo už so mnou? Som na od-počinku. Skončil som.“

„Neskončili ste,“ oduševnene som zdôraznil.

Poirot ma ťľapol po kolene.

„Ach, ozval sa dobrý priateľ, verný sťa pes. A nehovoríte do vetra. Sivé mozgové bunky mi stále fungujú, poriadok a metóda sú na starom mieste. No keď som raz na odpočinku, priateľu, som na odpočinku! Je koniec! Nie som miláčik publika, ktorý sa na javisku desaťkrát lúči a znovu vychádza pred oponu. So všetkou veľkodušnosťou hovorím, nechajme priestor mladým. Azda raz vykonajú niečo pozoruhodné. Pochybujem o tom, ale možné to je. Tak či tak, pre túto nepochybne nudnú záležitosť pána ministra bude ich výkon úplne postačujúci.“

„Ale, Poirot! Uvážte, ako by vám to lichotilo!“

„Ach, ja už som sa nad lichotenie povzniesol. Minister vnútra je rozumný človek, uvedomuje si, že všetko dobre dopadne, len ak si zabezpečí moje služby. Ale čo? Má smolu. Hercule Poirot už vyriešil svoj posledný prípad.“

Pozrel som naňho. V hĺbke srdca sa mi jeho zaťatosť protivila. Vyriešenie takéhoto prípadu by ešte znásobilo lesk jeho už aj tak svetovej povesti. No musel som zároveň obdivovať jeho pevné odhodlanie.

Náhle mi niečo zišlo na um a usmial som sa.

„Nebojíte sa osudu?“ nadhodil som. „Takéto dôrazné prehlásenia môžu vyprovokovať božstvá...“

„Nemožné,“ odsekol. „Nik neotrasie rozhodnutím Hercula Poirota.“

„Nemožné, Poirot?“

„Máte pravdu, *mon ami*, také slová nehodno používať. Eh, *ma foi*, nehovorím, že keby sa do steny pri mojej hlave zaryla guľka, nepustil by som sa do vyšetrovania. Aj ja som len človek!“

Znova som sa usmial. Na terasu k nám práve dopadol okruhlíak a Poirotova fantastická metafora ma zaujala. Poirot sa sklonil, zdvihol okruhlíak a pokračoval.

„Áno, aj ja som len človek. Alebo spiaci pes – dobrý, spo-

kojný. Lenže aj spiaciho psa možno prebudiť. Máte v tom vašom jazyku porekadlo, ktoré to tvrdí.“

„Nuž,“ dodal som, „ak zajtra ráno nájdete pri svojom vankúši nôž, nech sa zločinec, ktorý ho tam položil, trasie!“

Prikývol, ale trochu roztržito.

Znenazdajky sa na moje prekvapenie zdvihol a zišiel po tých pár schodíkoch vedúcich z terasy do záhrady. V tej chvíli sa objavilo dievča a náhlilo sa k nám.

Ledva som si stihol všimnúť, že je to veľmi pekná dievčina, keď moju pozornosť opäť upútal Poirot, ktorý sa vôbec nedíval, kam kráča, a tak sa potkol o kameň a dopadol na zem. V tej chvíli bol náhodou pri dievčati, tak som mu spolu s ním pomohol na nohy. Prirodzene, že som si robil starosti o priateľa, no vnímal som aj záblesk tmavých vlasov, jemnú tváričku a veľké modré oči.

„Tisíckrát sa ospravedlňujem,“ jachtal Poirot. „Mademoiselle, ste nesmierne láskavá. Preveľmi ľutujem... au! Moja noha! Veľmi ma bolí. Nie, o nič nejde, len som si vyvrtol členok. O pár minút to bude v poriadku. No ak by ste mi pomohli, Hastings, a tuná mademoiselle, keby bola taká láskavá... Hanbím sa to od nej priamo žiadať.“

A tak sme spolu, ja z jednej strany a dievčina z druhej, Poirota odvedli späť ku kreslu na terase. Navrhol som, že zavolám lekára, no môj priateľ sa ostro ohradil.

„Nič to nie je, vari ma nepočúvate? Vyvrtol som si členok, to je všetko. Chvíľu to bude bolieť, ale bolesť čoskoro pominie.“ Zamračil sa. „Vidíte, o minútku už na to ani nepomyslím. Mademoiselle, tisíckrát vám ďakujem. Ste veľmi láskavá. Posadte sa, prosím vás.“

Dievčina si sadla.

„Teším sa, že ste nedopadli horšie,“ povedala. „Ale radšej by ste si to mali dať ošetriť.“

„Mademoiselle, ubezpečujem vás, je to maličkosť. Vo vašej príjemnej spoločnosti sa bolesť už teraz stráca.“

Dievča sa rozosmialo.

„To je dobre.“

„Nedáte si koktail?“ navrhol som jej. „Akurát je naň čas.“

„Hm...“ zaváhala. „Veľmi pekne ďakujem.“

„Martini?“

„Áno, poprosím suché.“

Odišiel som. Len čo som objednal nápoje a vrátil sa k stolu, našiel som Poirota a dievča zabratých do živého rozhovoru.

„Len si predstavte, Hastings,“ oznámil mi, „tamten dom – tam, na samom konci mysu –, ktorý sme toľko obdivovali, vlastní táto mademoiselle.“

„Skutočne?“ vyhrkol som, hoci som si nepamätal, že som ten dom chválil. Popravde som si ho sotva všimol. „Vyzereá takmer nadpozemsky a impozantne, keď tam tak stojí, osamotený, ďaleko od sveta.“

„Volá sa End House,“ odvetila dievčina. „Mám ho rada, ale je to v podstate rozvalina. Padá mi na hlavu.“

„A vy ste posledným potomkom starého významného rodu, mademoiselle?“

„Ale kdeže, my nie sme vôbec významní. No Buckleyovci tu žili dvesto alebo aj tristo rokov. Brat mi pred tromi rokmi zomrel, takže som naozaj posledná.“

„To je smutné. Bývate tam sama, mademoiselle?“

„Ach, často bývam preč, a keď som doma, väčšinou mám okolo seba nejakú veselú spoločnosť.“

„To je veľmi moderné. Ja som si vás predstavoval v temnom záhadnom dome, nad ktorým visí rodinná kľatba.“

„Aké očarujúce! Musíte mať živú predstavivosť. Nie, nič nad ním nevisí ani tam nemáta. A ak áno, je to dobrý duch. Za tri dni som trikrát unikla istej smrti, takže zjavne mám šťastie.“

Poirot ožil a vystrel sa.

„Unikli ste smrti? To znie zaujímavo, mademoiselle.“

„Ach, až také vzrušujúce to nebolo. Len obyčajné nehody.“

Mykla hlavou, keď okolo nej preletela osa. „Dočerta s osami. Určite tu niekde majú hniezdo.“

„Včely a osy... nemáte ich rada, mademoiselle? Už vás poštípali?“

„Nie, ale neznášam, ako človeku z ničoho nič prebzučia po pri tvári.“

„Sedí ako osa na bonbóne,“ vyhlásil Poirot. „Tak sa to tuším u vás hovorí.“

V tej chvíli nám priniesli koktaily. Všetci sme zdvihli poháre a okomentovali nápoje bežnými frázami.

„Vlastne som mala ísť na koktail do hotela,“ povedala slečna Buckleyová. „Zrejme sa už boja, čo je so mnou.“

Poirot si odkašlal a položil pohár.

„Ach, mať tak radšej šálku dobrej hustej čokolády,“ zamrm-lal. „Žiaľ, v Anglicku sa jej nedočkáte. No zachovali ste si zopár pekných zvykov. Napríklad mladé dievčatá... tak ľahko a milo, šarmantne si vedia zložiť klobúk...“

Dievčina naňho nechápavo pozerala.

„Ako to myslíte? Prečo by si nemali?“

„Pýtate sa na to, lebo ste veľmi mladá, ach, veľmi mladá, ma-demoiselle. No ja som vyrástol s predstavou, že prirodzenosť vyžaduje od ženy vysoký pevný účes, ku ktorému sa klobúk pripína množstvom ihlíc a sponiek... là... là... là... et là.“

Predviedol zopár prudkých bodnutí do vzduchu.

„Ale to muselo byť príšerne nepohodlné!“

„Ach, to verím, to verím,“ prikývol Poirot a nijaká zmučená dáma by nevzdychla precítenejšie. „Keď fúkal vietor, bolo to hotové martýrium. Človek mal z toho migrénu.“

Slečna Buckleyová si strhla prostý plstený klobúk so širokou strechou a voľne ho hodila na zem.

„A teraz to robíme takto,“ zasmiala sa.

„Iste, veď je to veľmi praktické i šarmantné,“ mierne sa uklo-nil Poirot.

So záujmom som ju pozoroval. Tmavé rozviate vlasy jej dodávali výzor lesnej víly. A naozaj niečím pripomínala rozprávkové stvorenie. Spôsobovala to živá tvárička srdcového tvaru, obrovské modré oči a ešte čosi iné – zaujímavé, takmer prízračné, fascinujúce. Bol to náznak ľahkomyselnosti? Pod očami sa jej črtali tmavé kruhy.

Terasa, na ktorej sme sedeli, bola málo frekventovaná. Hlavná terasa, kde bola väčšina ľudí, sa nachádzala za rohom, na mieste, odkiaľ sa útes prudko zvažoval rovno do mora.

Odtiaľ sa teraz vynoril brunátny muž, s rukami spustenými po bokoch a napoly zaťatými do pästí. Pôbil bezstarostne a ošľahane – typický námorník.

„Netuším, kam sa to dievča mohlo podieť,“ rozprával zvučným hlasom, ktorý sa poľahky doniesol až k nám. „Nick! Nick!“

Slečna Buckleyová sa zdvihla.

„Vedela som, že z toho budú robiť vedu. George, človeče, tu som!“

„Freddie sa už nevie dočkať drinku. Poď sem, dievča.“

S netajenou zvedavosťou pozrel na Poirota, ktorý sa výzorom asi dosť líšil od väčšiny priateľov slečny Buckleyovej.

Dievča mávlo rukou a začalo s predstavovaním.

„Toto je kapitán Challenger a...“

No na moje prekvapenie Poirot nevyslovil svoje meno, na ktoré čakala. Len vstal, obradne sa uklonil a zamrmľal: „Z kráľovského námorníctva? Ja mám kráľovské námorníctvo vo veľkej úcte.“

Táto poznámka nepatrí k vetám, na aké vie Angličan ihneď reagovať. Kapitán Challenger sa začervenal a situáciu prevzala do rúk Nick Buckleyová.

„No tak, George, zatvor ústa. Poďme pohľadať Freddie a Jima.“ Na Poirota sa usmiala. „Vďaka za koktail. Dúfam, že členok bude v poriadku.“

Kývla mi hlavou, chytila námorníka pod pazuchu a spoločne zmizli za rohom.

„Takže to je jeden z jej priateľov,“ zamyslene zamumlal Poirot. „Z jej veselej spoločnosti. Čo si o ňom myslíte? Prejavte svoj vynikajúci úsudok, Hastings. Nazvali by ste ho dobrým človekom? Áno?“

Chvíľu som mlčal a rozhodoval sa, čo podľa Poirota znamená v mojom chápaní dobrý človek, potom som neisto prikývol.

„Celkom ujde,“ povedal som. „Ak sa to dá pri zbežnom pohľade odhadnúť.“

„Hm, neviem,“ zapochyboval Poirot.

Dievča si u nás nechalo klobúk. Poirot sa poň sklonil, zdvihol ho a roztržito si ho pozvrtal na prste.

„Je k nej... ehm... *attentif*... pozorný? Čo myslíte, Hastings?“

„Môj drahý Poirot! Ako to mám vedieť? No, dajte sem ten klobúk. Dáma ho bude hľadať. Odnesiem jej ho.“

Poirot mojej požiadavke nevenoval pozornosť. Ďalej pomaly zvrátil klobúk na prste.

„*Pas encore. Ça m’amuse.*“

„Ale no tak, Poirot!“

„Áno, priateľ môj, na staré kolená som trochu detinský. Je tak?“

Tak presne vystihol môj dojem, že som sa až zarazil, keď som počul tie slová. Poirot sa ticho zasmial, nahol sa dopredu a priložil si ukazovák zboku k nosu.

„Ale nie, netrpím senilitou, ako si myslíte! Klobúk istotne vrátim, ale neskôr! Vrátime ho, odnesieme ho do End Housu, a tak získame príležitosť znovu vidieť šarmantnú slečnu Nick.“

„Poirot,“ pohrozil som mu. „Tuším ste sa zaľúbili.“

„Je to pekná dievčina, *eh?*“

„Nuž, videli ste ju na vlastné oči, tak prečo sa ma pýtate?“

„Lebo, žiaľ, ja to posúdiť neviem. Pre mňa je dnes všetka mladosť krásna. *Jeunesse, jeunesse*... To je tragédia môjho veku. Ale vy... na vás sa obraciam! Prirodzene, nemáte pohľad súčasníka, keďže ste tak dlho žili v Argentíne. Obdivu-

jete postavu, aká bola v móde pred piatimi rokmi, no rozhodne ste modernejší než ja. Však je pekná? Páči sa obom pohľaviam?“

„Stačí jednému pohľaviu, tomu opačnému, Poirot. Odpoveď znie: musím uznať, že áno, jednoznačne áno. Prečo vás tá dáma tak zaujíma?“

„Zaujíma ma?“

„Veď si uvedomte, čo ste práve povedali.“

„To je nedorozumenie, *mon ami*. Dáma ma zaujala, neškriepim sa, no omnoho väčšmi ma zaujal jej klobúk.“

Nechápavo som naňho pozrel, on sa však tváril smrteľne vážne.

Kývol mi hlavou.

„Áno, Hastings, presne tento klobúk.“ Otrčil ho ku mne. „Vidíte príčinu môjho záujmu?“

„Klobúk je to pekný,“ zmätene som vyjachtal. „Ale dosť obyčajný. Také má veľa dievčat.“

„Nie, takýto nenosí žiadna iná.“

Pozornejšie som sa naň zadíval.

„Vidíte to, Hastings?“

„Celkom obyčajný hnedý plstený klobúk. Štýlový...“

„Nepýtal som sa na opis klobúka. Je jasné, že ste slepý. Neuveriteľné, môj úbohý Hastings, ako málo toho vo všeobecnosti vidíte! Vždy znovu žasnem! Ale pozrite, môj milý verný trpák, teraz nemusíte zapájať sivé mozgové bunky, oči vám úplne postačia. *Regard... regard...*“

A vtedy som konečne zbadal to, na čo ma tak vytrvalo upozorňoval. Klobúk sa mu pomaly zvrátil na prste a ten prst vytŕčal cez dierku na okraji. Keď som si uvedomil, že vidím, čo má na mysli, prst vytiahol a otrčil ku mne klobúk. Dierka bola malá, pomerne okrúhla, čisto vykrojená, a ja som si nevedel predstaviť, aký má účel, ak vôbec nejaký.

„Všimli ste si, ako sa mademoiselle Nick mykla, keď okolo nej preletela osa? Osa na bonbóne, dierka v klobúku.“

„Osa hádam takú dierku nezanechá.“

„Presne, Hastings! Koľký ostrovtip! Nezanechá. No zanechá ju guľka, *mon cher!*“

„Guľka?“

„*Mais oui!* Takáto guľka.“ Vystrel ruku a na dlani mal maličký predmet. „Vystrelená guľka, *mon ami*. Toto je guľka, ktorá dopadla na terasu, práve keď sme sa zhovárali. Vystrelená guľka!“

„Myslíte...“

„Myslím, že by stačilo namieriť o palec ďalej a tá dierka by nebola v klobúku, ale v hlave. Teraz už vidíte, prečo ma to zaujalo, Hastings! Mali ste pravdu, nemal som vyhlasovať, že môj návrat je nemožný. Áno, áno, som len človek. Ach, ale spravil závažnú chybu, ten vrah – alebo budúci vrah –, keď na svoju obeť vystrelil vo vzdialenosti desiatich metrov od Hercula Poirota! Je to preňho skutočne *mauvaise chance*. Smola. Už chápete, prečo sa musíme dostať do End Housu a k mademoiselle? Trikrát za tri dni unikla smrti. To nám sama povedala. Musíme rýchlo konať, Hastings. Nebezpečenstvo je veľmi blízko.“

END HOUSE

2

„Poirot,“ povedal som. „Premýšľam...“

„Obdivuhodná činnosť, priateľ môj. Len v nej pokojne pokračujte.“

Sedeli sme oproti sebe na obede za malým stolom pri okne.

„Ten výstrel musel padnúť blízko nás. A predsa sme ho nepočuli.“

„A myslíte, že v tom tichu, v ktorom šumeli len vlnky, sme ho počuť mali?“

„Nuž, je to zvláštne.“

„Nie, nie je to zvláštne. Na niektoré zvuky si človek tak navykne, že ich takmer nevníma. Priateľu, celé ráno sa v zálive preháňali motorové člny. Najprv ste sa na to sťažovali, ale zakrátko ste si ich prestali všímať. Ale keď sa po mori valí takýto čln, *ma foi*, mohli by ste vystreliť z guľometu a nič by ste nepočuli.“

„To je pravda.“

„Aha! *Voilà*,“ zašepkal Poirot. „Mademoiselle a jej priatelia. Zrejme sa sem prišli naobedovať. Nuž, musím jej vrátiť klobúčik. No nič to. Záležitosť je tak či onak natoľko vážna, že stojí za návštevu.“

Vyskočil zo stoličky, rýchlo krivkal cez miestnosť a s úklonom podal klobúk slečne Buckleyovej, ktorá sa práve so svojimi spoločníkmi usádzala za stôl.

Boli štyria: Nick Buckleyová, kapitán Challenger, ešte jeden muž a jedno dievča. Od nášho stola sme na nich mali skvelý výhľad. Národník sa občas hlasno rozosmial. Pôsobil ako jednoduchý, priateľský človek, a už som si ho stihol obľúbiť.

Môj priateľ bol počas obeda mlčanlivý a roztržitý. Mrvil chlieb, mrmľal si popod nos a stále niečo naprával na stole. Pokúšal som sa nadviazať rozhovor, ale nestretol som sa s ochotnou odozvou, a tak som to vzdal.

Poirot zostal sedieť za stolom ešte dlho po tom, čo dojedol syr. Len čo však druhá skupinka odišla z miestnosti, zdvihol sa aj on. Štvorica si práve sadala za stôl v salóne, keď k nim Poirot takmer vojenským krokom pripochodoval a obrátil sa k Nick Buckleyovej.

„Mademoiselle, smel by som s vami prehodiť pár slov?“

Dievčina sa zamračila a ja som chápal jej rozpaky. Obávala sa, že tento svojrázny nízky cudzinec ju strápní. Súcitil som s ňou, lebo som si vedel predstaviť, ako na ňu pôsobí. Neveľmi ochotne odstúpila o pár krokov bokom.

No takmer ihneď sa jej na tvári rozhostil prekvapený výraz – reakcia na niečo, čo jej Poirot chvatne povedal.

Ja som si zatiaľ pripadal veľmi trápne. Našťastie ma pohotovo zachránil Challenger, ponúkol mi cigaretu a prehodil zopár zdvorilostných fráz. Už sme si jeden druhého zaradili a pociťovali sme k sebe sympatie. Mal som dojem, že som skôr jeho krvná skupina než muž, s ktorým sedel za stolom. Teraz som mal príležitosť obzrieť si ho. Bol to vysoký, vyfintnený mládenec s výrazným nosom a príliš zdôrazňovanou krásou. Tváril sa povýšenecky a unavené. Najviac ma na ňom popudzovala akási slizká uhladenosť.

Potom som pozrel na druhú ženu. Sedela priamo oproti mne vo veľkom kresle a práve si zložila klobúk. Predstavovala veľmi nezvyčajný typ – najlepšie by sa dala opísať ako unavená madona. Svetlé, takmer bezfarebné vlasy mala uprostred rozdelené cestičkou a stiahnuté ponad uši do chvosta na temene. Jej tvár bola mŕtvolne bledá a prepadnutá – a predsa zvláštne príťažlivá. Oči sa vyznačovali veľmi bledým odtieňom sivej a širokými zreničkami. Na tvári mala zaujímavý odťažitý výraz. Uprene na mňa hľadela.

Odrazu prehovorila. „Posaďte sa, kým sa váš priateľ porozpráva s Nick.“

Hlas jej znel afektovane a malátne, predsa však zvláštne pútavo, bola v ňom akási zvučná krása. Unavenejšieho človeka som hádam v živote nevidel. Zdalo sa však, že unavená je jej myseľ, nie telo, akoby všetko na svete považovala za prázdne a bezcenné.

„Slečna Buckleyová veľmi láskavo pomohla môjmu priateľovi, keď si ráno zranil členok,“ vysvetlil som, keď som prijal pozvanie a sadol si.

„To tvrdila aj Nick.“ Hľadela na mňa, v očiach sa jej stále zračil odstup. „Je to vážne?“

Cítil som, ako sa červenám.

„Len mierne vyvrtnutie,“ vysvetlil som jej.

„Och! Dobré, že si to Nick celé nevymyslela. Väčšiu klamárku totiž svet nevidel. Neuveriteľné, aký má na to talent.“

Netušil som, čo na to povedať. Moje rozpaky ju zrejme pobavili.

„Patrí medzi moje najlepšie priateľky,“ pokračovala, „ale som toho názoru, že lojalita je strašne únavná cnosť, čo povieť? Nech si ju pestujú Škóti – tak ako šetrnosť a svätenie Pánovho dňa. Lebo Nick klame, až sa jej od úst práši, všakže, Jim? Tá jej historka o brzdách na aute – a pritom Jim potvrdil, že boli v poriadku.“

Fešák vedľa nej sa ozval jemným, no sýtym hlasom: „O autách niečo viem.“

Napoly obrátil hlavu. Vonku medzi ostatnými automobilmi stálo aj dlhé červené auto. V živote som nevidel taký dlhý a červený stroj. Karoséria sa oslnivo ligotala. Bolo to hotové žihadlo!

„To je vaše auto?“ spýtal som sa impulzívne.

„Áno,“ prikývol.

Mal som sto chutí odseknúť: „Ako inak?“

V tej chvíli k nám pristúpil Poirot. Vstal som, detektív ma chytil pod pazuchu, krátko sa uklonil a rýchlo ma ťahal preč.

„Je to dohodnuté, priateľ môj. O pol siedmej sa máme zastaviť u mademoiselle v End House. Vtedy sa vráti z jazdy autom. Áno, áno, azda pritom neutrpí žiadnu ujmu.“

Mračil sa a v hlase mu bolo počuť znepokojenie.

„Čo ste jej povedali?“

„Poprosil som ju, aby mi čím skôr venovala svoj čas. Prirodzene, trochu váhala. Priam vidím, aké myšlienky jej víria hlavou: ‚Kto je tento mužiček? Nejaký darebák, hochštapler, filmový režisér?‘ Keby mohla, tak ma odmietne, ale nedalo sa – keď vás o niečo také narýchlo požiadajú, je jednoduchšie súhlasiť. Vytiahol som z nej, že o pol siedmej už bude doma. Ça y est!“

Poznamenal som, že teda je všetko v poriadku, ale odozvy som sa nedočkal. Poirot bol nervózny, akoby ho niečo zožie-

ralo. Celé popoludnie chodil v našom salóne sem a tam, šomral si popod nos a stále niečo posúval a upravoval. Keď som sa mu prihovril, len zamával rukami a pokrútil hlavou.

Napokon sme vyšli z hotela, hoci ešte nebolo ani šesť hodín.

„To je neuveriteľné,“ poznamenal som, keď sme zišli po schodoch na terase. „Strieľať na človeka v hotelovej záhrade. Také niečo by spravil len šialenec.“

„Nesúhlasím. Dalo by sa to vykonať úplne bez rizika – keby bola splnená jedna podmienka. Po prvé, záhrada je opustená. Ľudia, ktorí chodia do hotelov, sa správajú ako ovce. Je zvykom sedieť na terase s výhľadom na záliv – *eh bien*, všetci teda sedia tam. To len ja, originálny človek, sedím na mieste, kde je výhľad do záhrady. A ani tak som nič nevidel. Ako sám uznáte, je sa tu kde schovať – stromy, palmy, kvitnúce kríky. Hoci kto sa tu mohol pohodlne skryť a nepozorovane striechnuť, kým tadiaľ prejde mademoiselle. Bolo jasné, že tadiaľ pôjde. Keby sa vybrala z End Housu po hlavnej ceste, trvalo by jej to oveľa dlhšie. Mademoiselle Nick Buckleyová patrí k tým, čo vždy meškajú a chodia skratkami!“

„Aj tak podstúpil útočník obrovské riziko. Mohol ho niekto uvidieť – a streľba sa nedá vydávať za nehodu.“

„Za nehodu nie.“

„Ako to myslíte?“

„Len mi niečo zišlo na um. Možno sa mýlim, možno nie. Ako som už povedal, musí tu byť splnená jedna dôležitá podmienka.“

„A to aká?“

„Určite mi ju viete opísať, Hastings.“

„Nerád by som vás obral o potešenie predviesť sa na môj účet!“

„Och! Aký sarkazmus! Aká irónia! Nuž, očividné je práve to, že motív nesmie byť očividný. Keby bol, potom by bolo riziko priveľké! Ľudia by povedali: ‚Ktovie, či to nebol ten alebo ten? Kde bol ten a ten, keď padol výstrel?‘ Nie, vrah – presnejšie potenciálny vrah – nesmie byť očividný. A preto, milý Hastings, sa